

Ο ναυτικός του 1957 και η εξομολόγησή του

Ναυτιλία δεν είναι μόνο το βαπόρι. Είναι η Σχολή, το Υπουργείο, η γραφειοκρατία, ο εφοπλιστής, προ πάντων όμως οι ναυτικοί. Κι ένας ναυτικός με κοντά πενήντα χρόνια θαλάσσιας εμπειρίας έχει όχι μόνο το δικαίωμα, αλλά και την υποχρέωση να μας μιλήσει για όλα. Ο **Cpt Φίλιππος Χατζηπέρης**, από την Αίγινα, καταθέτει τη μαρτυρία του. Ο Έλληνας ναυτικός του 1957 και η εξομολόγησή του σήμερα

Ο τίτλος του άρθρου είναι πραγματικός και αναφέρεται σε ένα κείμενο που γράφτηκε κατά τη διάρκεια του ταξιδιού Γκάλβεστον-Βομβάη, διάρκειας 40 ημερών, από το Ακρωτήριο της Καλής Ελπίδας, με το φορτηγό Δ/Π ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΣ. Περιγράφει τις εντυπώσεις, απόψεις και προτάσεις του υπογράφοντα για τη ζωή του ναυτικού, όπως την είδε με τα μάτια του νέου των 21 ετών και δημοσιεύτηκαν στην εφημερίδα «Οινούσσαι». Έστειλα γράμμα στη διεύθυνση της εφημερίδας, κάπου στην Αθήνα, μήπως και υπήρχε κάποιο αντίγραφο, αλλά προφανώς θα με ειρωνεύτηκαν για την «αισιοδοξία» μου, μετά από 52 ολόκληρα χρόνια. Δεν θυμάμαι τις λεπτο-

μέρειες του περιεχόμενου, αλλά περιέγραφα την καθημερινότητα της ζωής του ναυτικού στην απεραντοσύνη της ήρεμης ή εξαγριωμένης θάλασσας και του ουρανού, υπό τις ελλείψεις βιβλιοθήκης – με κάθε είδους βιβλία, επαγγελματικά, λογοτεχνικά, ψυχαγωγίας κ.α. Η ενδιαίτηση ήταν καλή, γιατί το βαπόρι ήταν καινούργιο, μόλις 6 μηνών. Είχα, μάλιστα, «διαίτερη μεταχείριση», γιατί μ' έβαλαν στο νοσοκομείο, αφενός μεν γιατί ήμουν υπεράριθμος, αφετέρου δε για να το κρατάω καθαρό σε αντίθεση με τον προκάτοχό μου – καλή του ώρα – που του έκαναν έξωση! Εν πάση περιπτώσει, είχα ξεχάσει το θέμα του άρθρου. Μου τοθύμισε, όμως, ο νέος καπετάνιος, καπτά Δημήτρης Λαιμός ή Μουστάκας, όταν μετά από καιρό με φώναξε να μου δώ-

σει την εφημερίδα με το άρθρο μου, λέγοντάς μου: «*Κατ' αρχήν σε συχαίρω για το θάρρος σου, να γράψεις τέτοια πράγματα... και μετά για το περιεχόμενο*». Ο καπτά Μήτσος, διέφερε από τον προκάτοχό του. Ήταν δημοκρατικός, από οικογένεια εφοπλιστών. Μου έλεγε: «*Φίλιππε, ο αξιωματικός δεν είναι ματσακόνι και ψαρόλαδο, έχει γνώσεις και ναυτοσύνη*». Όταν αγόρασαν βαπόρι, μ' έστειλε καπετάνιο – ήμουν ο τέταρτος σε έξι μήνες – μόλις είχα πάρει το δίπλωμα του πλοιάρχου Α' τάξης.

Την εποχή εκείνη, όταν αποφάσισα ενσυνείδητα να γίνω ναυτικός, ήταν σε εξέλιξη μια από τις κρίσεις εκείνες που αρρωσταίνουν την εμπορική ναυτιλία – αλλά δεν την πεθαίνουν. Το «ενσυνείδητα»

σημαίνει ότι πρώτον ήταν αδύνατο να σπουδάσω, παρόλο ότι ήμουν καλός μαθητής και δεύτερον η φοίτηση σε μια ιδιωτική Σχολή Λογιστών στον Πειραιά επί ένα εξάμηνο (Α' εξάμηνο 1954) δεν με γέμιζε ως επαγγελματική σταδιοδρομία. Έβγαλα το φυλλάδιο και την άνοιξη του 1955 μπαρκάρισα μούτσος στο πρώτο μου Ι/Φ-Π/Κ ΙΣΜΗΝΗ, 160 τόνων. Τρίτον, προκειμένου να διαλέξω επάγγελμα, προτίμησα αυτό του ναυτικού – αφενός επειδή μου άρεσε, αφετέρου διότι υπολόγιζα ότι θα έχω την ευκαιρία να σπουδάσω και παράλληλα να πληρώνομαι. Κυρίως μάλιστα εφόσον η οικογένειά μου είχε ανάγκη και τις 11 λίρες που έπαιρνα μετά την τρίμηνη αμισθία μου, για να ξεχρεώσω το εισιτήριό μου... Ωστόσο, τα βαπόρια ήταν λίγα και το να ▶

